

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **T. T. T.**, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, narozené x, v ČR bytem X, zastoupené Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou, se sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2015, č. j. MV-64886-7/SO-2013, o povolení k dlouhodobému pobytu,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou dne 24. 11. 2015 Městskému soudu v Praze, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2015, č. j. 9 A 239/2015 - 24, postoupena k vyřízení soudu zdejšímu se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 4. 2013, č. j. OAM-79143-6/DP-2012, o zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

Žalobkyně uvedla, že podala dne 10. 12. 2012 Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „orgán I. stupně“) žádost o povolení změny účelu pobytu na území České republiky. Doplnila, že na území České republiky v době podání žádosti pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 11. 4. 2011 do 9. 1. 2013. Řízení o žádosti žalobkyně však bylo usnesením orgánu I. stupně podle § 45 odst. 2 ve spojení s § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno, neboť dle názoru orgánu I. stupně nebyla žalobkyně k podání žádosti oprávněná. Proti usnesení orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého je cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, a potvrdil zastavení řízení o žádosti žalobkyně podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobkyně v době podání žádosti o změnu účelu pobytu na území České republiky nepobývala po dobu 3 let.

Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, věcně nesprávné a nepřezkoumatelné, protože žalovaný v napadeném rozhodnutí stejně jako orgán I. stupně v usnesení o zastavení řízení neuvedli, z jakého důvodu aplikovali na případ žalobkyně ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a nikoliv ustanovení § 45 odst. 1 téhož zákona, podle kterého *„cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky“*. Žalobkyně žádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jakožto specifický druh povolení k pobytu, a proto bylo dle jejího názoru na místě aplikovat ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nikoliv ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, upravující podmínky podání žádosti pro jakýkoliv jiný typ povolení k pobytu v případě, že předchozím účelem pobytu bylo společné soužití rodiny.

Žalobkyně dále k otázce lhůty (pozn. soudu: blíže nespecifikované) namítla, že předmětnou žádost o povolení změny účelu pobytu podala v reakci na situaci jejího manžela, který na území ČR pobýval na základě povolení k trvalému pobytu, avšak byl pravomocně odsouzen k trestu vyhoštění a mělo mu tak povolení k trvalému pobytu zaniknout dle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Jelikož v jejím případě napadené rozhodnutí fakticky představuje ukončení jejího pobytu na území České republiky, měl orgán I. stupně dle názoru žalobkyně ve věci rozhodnout rozhodnutím, nikoliv usnesením. Mimo to je dle žalobkyně podmínka délky předchozího pobytu na území podle § 45 zákona o pobytu cizinců hmotněprávní, což je další důvod, proč měl orgán I. stupně její žádost rozhodnutím zamítnout, pokud měl za to, že žalobkyně tuto podmínku nesplňovala. Jelikož ale orgán I. stupně rozhodl usnesením a žalovaný tento postup potvrdil, má žalobkyně za to, že došlo k porušení jejích práv nezákonným postupem.

K dalšímu porušení jejích práv dle žalobkyně došlo tím, že před vydáním rozhodnutí nebyla vyzvána k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu

ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobkyně na závěr namítla, že v době, kdy bylo o její žádosti rozhodováno orgánem I. stupně, pobývala na území České republiky po dobu delší než 2 roky. Rozhodnutí orgánu I. stupně mělo dle žalobkyně vycházet ze stavu v době vydání rozhodnutí, a tudíž má žalobkyně za to, že hmotněprávní podmínka předchozího pobytu na území byla splněna a její žádosti mělo být vyhověno.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí, a tudíž jej nebude dále rozvádět.

K napadenému rozhodnutí žalovaná uvedla, že v odvolacím řízení dospěla k závěru, že rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky. Napadené rozhodnutí stejně jako rozhodnutí prvostupňového orgánu podle názoru žalované vykazuje všechny náležitosti požadované ustanovením § 68 správního řádu, neboť je v odůvodnění obou rozhodnutí podrobně popsáno, z jakých podkladů správní orgány vycházely a k jakým závěrům dospěly.

Na základě uvedených skutečností žalovaná nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Dne 10. 12. 2012 žalobkyně požádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Řízení o této žádosti bylo usnesením orgánu I. stupně ze dne 15. 4. 2013, č. j. OAM-79143-6/DP-2012, podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno, protože žalobkyně je cizincem s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny a na území ČR pobývá od 11. 4. 2011, a tedy v době podání žádosti zde nepobývala po dobu nejméně 3 roky, jak vyžaduje § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a proto nebyla k podání žádosti oprávněná. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 22. 4. 2013 odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítl a usnesení orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná se ztotožnila s právním názorem orgánu I. stupně a neshledala důvod zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, protože zastavení řízení je procesním rozhodnutím.

Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.).

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015 „[c]izinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.“

Podle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[c]izinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití rodiny je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.“

Podle § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015 „[u]snesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.“

Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je totiž vadou, ke které jsou soudy povinny přihlížet z úřední povinnosti (i bez námitky). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu správního spisu, nejsou zřejmé důvody, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem, dále jestliže se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádal se všemi námitkami účastníků řízení, nebo z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení důkazů a zjišťování skutkového stavu, dále z jakého důvodu nebyla v odvolání použita právní argumentace považována za důvodnou, proč správní orgán považuje odvolací námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, případně proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2012, č. j. 9 As 83/2012 – 62).

Soud k námitce žalobkyně, že žalovaná neuvedla, proč nepostupovala podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale podle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, uvádí, že orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem a neměl důvod se zabývat vysvětlením, proč nepostupoval podle jiných ustanovení zákona, když žalobkyně tuto námitku v řízení nevznesla, a to ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Tuto námitku uvedla žalobkyně až v žalobě, přičemž soud ji nepovažuje za důvodnou, protože ustanovení § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je ustanovením speciálním k obecnému ustanovení § 45 odst. 1 téhož zákona. Znamená to, že jsou-li podmínky pro držitele povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, v projednávané věci žalobkyně, upraveny zvláštním (speciálním) ustanovením, obecná úprava (zde ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které obecně upravuje podmínky pro změnu účelu dlouhodobého pobytu) se nepoužije. Žalobkyně je držitelkou oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a na její žádost se tedy vztahuje § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, bez ohledu na to, že podala žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu na dlouhodobý pobyt za účelem podnikání.

K námitce žalobkyně, že orgán I. stupně měl v její věci rozhodnout formou rozhodnutí a nikoliv usnesením, soud uvádí, že forma rozhodnutí v dané věci vyplývá přímo ze shora citovaného ustanovení § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť jak vyplývá z výše uvedeného, žalobkyně v době podání žádosti nesplnila požadovanou délku dlouhodobého pobytu, tedy nebyla k podání žádosti oprávněna.

Ani námitka, že nebyla před vydáním rozhodnutí seznámena s podklady pro jeho vydání, není důvodná, protože správní orgány žádné podklady pro vydání rozhodnutí neshromažďovaly a vycházely pouze z dokladů, které žalobkyně v řízení předložila.

Vzhledem k tomu, že námitky žalobkyně soud neshledal důvodnými, žalobu výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.